

בש"פ 4799/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון
בש"פ 4799/15

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה להארכת מעצר שמינית לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 - תפ"ח 23362-03-13 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע

בשם המבקשת: עו"ד עמרי כהן
בשם המשיב: עו"ד טלי תמרין

החלטה

בקשה שמינית להארכת מעצר המשיב בתשעים יום, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

1. נגד המשיב הוגש ביום 12.3.2013, כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות מין חמורות במשפחה ובידי אחראי על חסר ישע; הדחה בחקירה; תקיפה בנסיבות מחמירות, תקיפת קטין ואיומים.

עובדות המקרה פורטו בהרחבה בהחלטות קודמות להארכת מעצרו של המשיב (וראו, לדוגמה, החלטתי בבש"פ 8173/13 מיום 5.12.2013 להארכת מעצרו הראשונה של המשיב). בתמצית, כתב האישום מייחס למשיב ביצוע עבירות מין חמורות בביתו, ילידת 1996, עת הייתה בגילאים של 12-15 (להלן: המתלוננת), לצד מכות קשות ואיומים הן נגד המתלוננת והן נגד בנו של המשיב, יליד 2003.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו. לאחר בקשות דחייה מצד ההגנה, הסכים המשיב ביום 10.4.2013 לקיומן של ראיות לכאורה ולעילת מעצר, אולם לבקשת המשיב הורה בית המשפט על עריכת תסקיר בעניינו. בתסקיר הוערך כי קיים סיכון להישנותה של התנהגות עוברת חוק, וכי חלופות המעצר שהוצעו אינן הולמות, באשר המפקחים שהוצעו אינם פנויים לעמוד במשימת ההשגחה לאורך זמן. על כן, שירות המבחן לא המליץ על שחרור המשיב, וכך גם בתסקיר משלים, שהוכן לבקשת המשיב. בסופם של ההליכים נוספים ורבים, ביניהם דחיות מועד מנימוקים שונים, הורה בית משפט קמא ביום 11.9.13 על מעצר המשיב על תום ההליכים נגדו.

3. שבע החלטות קודמות על הארכות מעצר - חלקן בהסכמת המשיב - ניתנו על ידי בית משפט זה, בהארכה האחרונה מיום 20.4.2015, עמד השופט מ' מזוז על חומרת העבירות המיוחסות למשיב, המסוכנות הרבה הטבועה בעבירות מסוג זה, והתמשכות ההליכים אשר ניתן לייחס אותה בעיקר להגנה (ההחלטות: בש"פ 8173/13 מיום 5.12.2013; בש"פ 1450/14 מיום 6.4.2014; בש"פ 3482/14 מיום 27.5.2014; בש"פ 5218/14 מיום 28.7.2014; בש"פ 6597/14 מיום 22.10.2014; בש"פ 123/15 מיום 13.1.2015; והאחרונה בבש"פ 2401/15 מיום 20.4.2015).

4. ביני לביני, הוכן תסקיר מעצר נוסף ביום 2.4.2015, ממנו עולה כי רמת הסיכון הנשקפת מן המשיב עומדת בעינה, וכי חלופות המעצר הקיימות לא נמצאו מתאימות על ידי שירות המבחן.

5. ההליכים בתיק העיקרי: שמיעת הראיות בתיק החלה עוד בחודש מאי 2013. פרשת התביעה הסתיימה לפני למעלה משנה וארבעה חודשים, בחודש מרץ 2014, ולמעשה בשלב זה קצב התקדמות ההליך נתון בידי ההגנה. על אף שענייננו בעבירות מין במשפחה שנעשו "בחדרי חדרים", עד כה העידו כעשרים עדי הגנה, לרבות המשיב אשר עדותו החלה, לאחר מספר דחיות, בחודש יוני 2014 ונסתיימה בחודש ספטמבר 2014. בהמשך קיומו מספר דיונים בהם העידו עדי הגנה נוספים, ונדחו מספר דיונים בשל מצבה הבריאותי של באת כוח המשיב. בשלב זה, צפויים להעיד שישה עדי הגנה נוספים, וכן עדה מומחית מטעם המבקשת, והתיק קבוע לסיום שמיעת ראיונות הגנה ליום 17.9.2015.

מכאן הבקשה שבפנינו.

6. המשיב התנגד לבקשה, וטען באמצעות באת כוחו כי: פרשת ההגנה התארכה עד כה עקב תנאים חריגים ביותר המתקיימים בתיק זה, והיא אף צפויה להתארך פעם נוספת, כדי לאפשר להגנה להגיש הקלטות של המתלוננת בשיחות עם אשת המשיב, וחקירת אשת המשיב על הקלטות אלו; דרישת שירות המבחן כי למפקחים המוצעים של המשיב תהא היכרות ממושכת עמו, מקפחת את המשיב, באשר מדובר בעולה חדש ללא קשרים ממושכים בישראל; קיימת חלופת מעצר שטרם נבחנה, במסגרת עמותה ברמלה, אשר מרוחקת ממקום הימצאותה של המתלוננת המאושפזת כיום מרצונה בבית חולים פסיכיאטרי.

7. לאחר עיון בבקשה, ושמיעת הצדדים, ולא בלב קל, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

כידוע, במסגרת סעיף 62 לחוק המעצרים, ניצבים מן הצד האחד של כף המאזניים חירותו וחזקת חפותו של הנאשם, ומן הצד השני שלום הציבור וביטחונו. הלכה היא כי התארכות תקופת מעצר, משפיעה על נקודת האיזון ומטילה נטל כבד יותר על המאשימה המבקשת את הארכת המעצר. המקרה שלפנינו חריג עד מאוד, באשר חלפו למעלה משנתיים ו-4 חודשים מיום מעצרו של המשיב, ואנו ניצבים כעת בפני הארכת מעצר שמינית. המדובר בתקופת מעצר חריגה ביותר, אף בהתחשב בחומרתן הרבה של העבירות המיוחסות למשיב.

עם זאת, לא ניתן לזקוף לחובת המאשימה את התארכות ההליכים ואזכיר כי פרשת התביעה הסתיימה זה מכבר. מובן כי המשיב זכאי לכלכל הגנתו כפי שימצא לנכון, אך לא ניתן להתעלם מהכמות החריגה של עדי הגנה ומהדחיות החוזרות ונשנות שלא בעטייה של המאשימה. מכל מקום, בית משפט קמא הבהיר בהחלטתו מיום 14.7.2015 כי "התיק כבר קבוע לגמר ראיות ועל הצדדים להיערך לסיים את פרשת הראיות במועד שנקבע". מכאן שפרשת ההגנה נמצאת ב"שורת האחרונה", ואנו נמצאים כפסע מתום שמיעת הראיות בתיק. למשיב מיוחסות עבירות קשות ואין לי אלא לצטט מהחלטתי בתחילת הדרך (בש"פ 8173/13 הנ"ל):

"על מסוכנותו של המשיב ניתן ללמוד מהתיאורים הקשים בכתב האישום המדברים בעד עצמם. בנוסף לעבירות המין הקשות, עולה מכתב האישום כי המשיב נהג באלימות קשה כלפי ילדיו והטיל חיתתו על בני משפחתו. החשש לשיבוש הליכי משפט הוא אינהרנטי בעבירות מין במשפחה, ועל אף שעדותה של כ' כבר נשמעה, יש לקחת בחשבון את מצבה הנפשי המעורער ואת השפעת שחרורו של המשיב על מצבה הנפשי. לכך יש להוסיף כי ייתכן שאמה של המתלוננת תעיד כעדה מטעם ההגנה, ואך לאחרונה התיר לה בית המשפט להיפגש עם המתלוננת, למרות שגם כנגד האם תלוי ועומד כתב אישום. אציין כי בשלב זה לא נמצאה למתלוננת מסגרת מוגנת והיא שווה כיום עדיין באשפוז בבית חולים פסיכיאטרי".

חלפה כשנה וחצי, ודבר לא השתנה. המתלוננת עדיין באשפוז, וכנגד אמה של המתלוננת תלוי ועומד כיום כתב אישום, אך משפטה טרם החל. מתסקירי המעצר עולה כי לא קיימת חלופת מעצר של ממש, כך שממילא לא ניתן להידרש לאפשרות זו. בהתחשב בכל אלה – איני רואה מנוס מהארכת מעצר נוספת של המשיב.

8. בשולי הדברים אציין כי במהלך הדיון העלתה באת כוח המשיב טענות במישור הראייתי, אך כידוע, סעיף 62 לחוק המעצרים אינו המסגרת הדיונית המתאימה. ככל שהמשיב סבור כי במהלך המשפט חל כרסום ראייתי מהותי-משמעותי, הוא רשאי כמובן לפנות בבקשה לעיון חוזר.

9. אשר על כן אני מקבל את בקשת המדינה ומורה על הארכת מעצרו של המשיב, החל מיום 20.7.2015, ב-90 ימים או עד למתן פסק הדין בתפ"ח 23362-03-13, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ד' באב התשע"ה (20.7.2015).

